

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2385	Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38) 6 Ἰουνίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀπιστία δὲν ἔχει ἐπιχειρήματα

«Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεῦω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ» (Ἰω. 9,38)

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, ἀπιστοὶ καὶ ἄθεοι. Δὲν θὰ ἴπρεπε νὰ ὑπάρχη οὔτε ἓνας. Διότι ἀπὸ παντοῦ μύριες φωνές ἀκούγονται· «*Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Δαν. 3(προσ.),34). Παρ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχουν.

Γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν λένε· Ἄς δοῦμε ἕνα θαῦμα, κι ἅμα δοῦμε τότε θὰ πιστέψουμε. **Εἶνε ἄραγε ἡ ἔλλειψι θαυμάτων ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας;** Ὁχι, ἀδελφοί μου. Ἡ αἰτία εἶνε βαθύτερη. Μπορεῖ νὰ γίνουν μπροστὰ σὲ κάποιον ὄχι ἓνα ἀλλὰ πλῆθος θαύματα, ἀκόμα καὶ νεκρὸς ν' ἀναστηθῆ, κ' ἐν τούτοις αὐτὸς νὰ μὴν πιστέψῃ. Ἀπόδειξις τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον.

***

Ἔγινε ἓνα θαῦμα, ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Θὰ μιλήσω μὲ ἓνα παράδειγμα.

Ὅλοι γνωρίζετε τὶς φωτογραφικὲς μηχανές. Σήμερα καὶ μικρὰ παιδιὰ ἔχουν φωτογραφικὴ μηχανή. Τί εἶνε ἡ **φωτογραφικὴ μηχανή;** Μία ἐπινόησι τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἓνα **τεχνητὸ μάτι**, ποὺ κατορθώνει ν' ἀποτυπώνῃ εἰκόνες, τώρα μάλιστα καὶ ἐγχρωμες. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ παρουσιάστηκε ἔτσι μόνη της, ὅτι φύτρωσε στὰ χωράφια; Ὁχι ἀσφαλῶς. Τί θέλω νὰ πῶ; Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιὰ ἄλλη φωτογραφικὴ μηχανή.

Κάποτε μιὰ παρέα ἀπὸ τουριστὲς πιάστηκαν μεταξύ τους. Εἶχαν στὸν ὦμο ἀπὸ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, καὶ καθένας ἐπαινοῦσε τὴ δική του, λέγοντας ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη· ὁ ἓνας καυχόταν γιὰ τὴ γερμανικὴ, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἐγγλέζικη, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν γιαπωνέζικη... Μάταιος ὁ καυγᾶς. **Καμμιά ἀπ' αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ** μὲ τὴ μηχανὴ ποὺ θὰ σᾶς πῶ.

Σᾶς συνιστῶ λοιπὸν μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, ποὺ εἶνε ἄλφα, κορυφή! Εἶνε ὅμως πανάκριβη. Δὲν ἀγοράζεται, δὲν πουλιέται, δὲν

ἀνταλλάσσεται. Ποιὰ εἶνε ἡ μηχανὴ αὐτή; Εἶνε **τὰ δυὸ σας μάτια!** Αὐτὴ εἶνε ἡ τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή. Ὅλες οἱ ἄλλες μηχανές εἶνε κατασκευασμένες κατ' ἀπομίμησι τοῦ ὀφθαλμοῦ μας, εἶνε τεχνητὰ μάτια, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸ φυσικὸ μάτι. Καὶ γιὰ μιὰ μηχανή, δὲν λές ὅτι φύτρωσε ἔτσι· ξέρετε ὅτι εἶνε ἀποτέλεσμα ἐφευρέσεως μετὰ ἀπὸ παρατήρησι, μελέτη, μετρήσεις, ἀπομίμησι, ἀντιγραφή, ἐφαρμογή. Πῶς τώρα νὰ μὴ θαυμάζουμε τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶνε τέλειον; Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς ὑπάρχουν ἀπιστοὶ;

Τί εἶνε τὸ μάτι; Λίγα γραμμάρια χῶμα! Μέσα στὸν τάφο καὶ τὰ πιὸ ὄμορφα μάτια γίνονται χῶμα. Πήγαινε στοὺς τάφους νὰ βρῆς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Λίγο χῶμα μένει. Κι ὅμως τὸ μάτι εἶνε ἓνα τέλειον ἐργοστάσιον, ποὺ δὲν ἔχω γνῶσι καὶ δύναμι νὰ σᾶς τὸ ἀναδείξω. Μεγάλοι ὀφθαλμολόγοι ἐπιστήμονες τὸ μελετοῦν καὶ τὸ θαυμάζουν. Γι' αὐτὸ λέω, ὅτι φτάνει ἓνα μάτι ν' ἀποδείξῃ ὅτι **ὑπάρχει Θεός**. Ποιὸς τὸ ἔκανε; Ἐὰν τὴ μηχανὴ εἶμαστε βέβαιοι ὅτι κάποιος τὴ φτειάχνει, πολὺ περισσότερο δὲν πρέπει νὰ δεχτοῦμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν τέλεια φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ νὰ ὀδηγηθοῦμε στὸ μεγάλο **Δημιουργό;** Ἐγὼ δὲν θέλω ἄλλη ἀπόδειξι· μοῦ φτάνει ἓνα μάτι!

Μὲ τὸ μάτι βλέπεις ἀντικείμενα σὲ ὅλα τὰ χρώματα. Ἀνεβαίνεις στὸ βουνό, συλλαμβάνεις τὸ πανόραμα τῆς φύσεως, ἀντικρῦζεις ἀμέτρητες εἰκόνες, βλέπεις ὅλα **«τὰ ὠραῖα τῆς γῆς»** (Ψαλμ. 73,17). Γι' αὐτὸ ὁ **ποιητὴς ἔγραψε·**

«Ὅταν τριγύρω βλέπω τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τ' ἄστρα τὰ φωτεινά,
τὴ θάλασσα, π' ἀφρίζει κι' ἀπλώνεται μεγάλη,
τοὺς ποταμούς, τὰ δένδρα, τοὺς κάμπους, τὰ βουνά,
καὶ τ' ἄνθη ποὺ στολιζοῦν ἀγροὺς καὶ μονοπάτια,
Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, ποὺ μοῦ ἔδωκες τὰ μάτια»

(Ἰω. Πολέμης, Ἄναγν. Ε' Δημοτ., ἐκδ. Καλοκάθη, Ἀθῆναι 1964, σ. 295).

***

Μεγάλη εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ τὸ μάτι. Γι' αὐτὸ εἶνε μεγάλο καὶ τὸ **θαῦμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου!** Ὁ τυφλός, ποὺ θεράπευσε ὁ Χριστός, δὲν ἔπασχε ἀπὸ κάποια ὀργανικὴ ἀτέλεια. Αὐτὸς **δὲν εἶχε μάτια καθόλου!** Τοῦ ἔλειπαν τελείως οἱ βολβοί. Εἶδα στρατιῶτες στὰ ψηλὰ βουνά, ποὺ ἀπὸ σφαῖρες εἶχαν χάσει μάτι καὶ τὴν κενὴ κόγχη τους ἐκάλυπτε μόνο μιὰ λεπτὴ πέτσα. Ἔτσι ἦταν κι ὁ τυφλὸς τοῦ εὐαγγελίου. Καὶ τὸ θαῦμα σήμερα δὲν εἶνε θεραπεία μιᾶς ὀργανικῆς νόσου· εἶνε **δημιουργία ὀφθαλμῶν.** Ἔτσι λέει ὁ Χρυσόστομος.

Ὅπως ὁ Θεὸς κατὰ τὴ δημιουργία πῆρε χῶμα ἀπὸ τὴ γῆ κ' ἔπλασε τὸ ὑπέροχο ὄν ποὺ λέγεται ἄνθρωπος, ἔτσι τώρα πάλι ὁ Χριστὸς ἀπὸ χῶμα δημιούργησε μάτια. Ἐφτυσε χάμω στὴ γῆ, μὲ τὸ σάλιο του ἔφτειαξε λάσπη, μ' αὐτὴν ἔχρισε - ἄλειψε τὶς κόγχες τοῦ τυφλοῦ, καὶ τοῦ εἶπε νὰ πάη στοῦ Σιλῶα νὰ πλυθῆ. Ὁ τυφλὸς ὑπήκουσε· πῆγε, πλύθηκε καὶ **ἤλθε βλέπων**» (Ἰω. 9,7). Ἀπέκτησε μάτια καὶ χαιρόταν τὸ φῶς.

Τί ἔδειξε μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Χριστός; Ὅτι **αὐτὸς εἶνε ὁ Δημιουργός**· κι ὅπως τώρα ἔφτειαξε μὲ χῶμα ἓνα ὄργανο, τὰ μάτια, ἔτσι στὴν ἀρχὴ δημιούργησε ὅλο τὸν ἄνθρωπο· μάτια, αὐτιά, καρδιά, πνευμόνια, νεῦρα... Κάθε ἓνα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶνε δημιούργημά του.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἦταν μεγάλο. Θά ἴπρεπε ὅλοι νὰ πιστέψουν. Πίστεψαν; Ὅχι! **Ἡ ἀπιστία προσπαθοῦσε νὰ κλονίσῃ τὸ θαῦμα**·

Καὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν **βροχὴ τὰ ἐρωτήματα.** Πάρτε μολύβι, διαβάστε τὸ εὐαγγέλιο, καὶ σημειώστε ἐρωτήματα. Πρῶτο· τὸν κοιτάζουν καλὰ - καλὰ καὶ λένε· –Μωρέ, εἶνε αὐτός; Εἶσαι σὺ ὁ τυφλὸς ποὺ ζητιάνευες στὸ δρόμο; –Ἐγὼ εἶμαι. Δεύτερο ἐρώτημα· –Πῶς ἄνοιξαν τὰ μάτια σου; –Ἐνας ποὺ λέγεται Ἰησοῦς πῆρε χῶμα, τὸ ζύμωσε μὲ τὸ σάλιο του, μὲ ἄλειψε, πῆγα, πλύθηκα κ' ἔγινε καλὰ. Τρίτο ἐρώτημα· –Τί ἔχεις νὰ πῆς γι' αὐτόν; –Ὅτι εἶνε προφήτης. –Μπᾶ, τί προφήτης, ἀφοῦ δὲν τηρεῖ τὸ σάββατο εἶνε ἁμαρτωλός! –Ὅχι ἁμαρτωλός! ξέρουμε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει προσευχὲς ἁμαρτωλῶν, ἁγίων ἀνθρώπων ἀκούει. Κ' ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσαν ν' ἀπιστοῦν, κάλεσαν τοὺς γονεῖς του· –Παιδί σας εἶνε; –Παιδί μας. –Πῶς βλέπει; –Δὲν ξέρουμε, ἐνήλικας εἶνε, ρωτήστε τὸν ἴδιο. Τὸν ξανακαλοῦν· –Πές μας λεπτομερῶς, πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα; –Σὰς εἶπα καὶ δὲν πιστέψατε· σὰς λέω πάλι πῶς ἔγινε... –Ὅχι, δὲν τὸ πιστεύουμε. Τότε πλέον κι ὁ θεραπευμένος τοὺς ἔφραξε τὰ στόματα λέγοντας· –Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ξανάγινε... Ἔτσι ὁ τυφλὸς ἔμεινε πιστός. Κι ὅταν κατόπιν τὸν συ-

νάντησε ὁ Χριστός, ὁ τυφλὸς εἶπε **«Πιστεύω, Κύριε»** καὶ τὸν προσκύνησε (ἔ.ἀ. 9,38).

* * *

Ἀπὸ τότε, ἀγαπητοί μου, πέρασαν 19 αἰῶνες. Κι ὅπως τότε στὸ θαῦμα οἱ ἄπιστοι φαρισαῖοι ἔφερναν ἀντιρρήσεις, ἔτσι καὶ σήμερα φέρνουν ἀντιρρήσεις ὅσοι δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν. Ἀλλὰ **οἱ σημερινοὶ ἄπιστοι** εἶνε πιὸ ἀξιοκατάκριτοι ἀπ' ὅ,τι ἐκεῖνοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ μέσα στοὺς 19 αἰῶνες ἔχουν συμβῆ καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα· προστέθηκαν τὰ θαύματα τῆς Παναγίας, τῶν ἀποστόλων, τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων (π.χ. τοῦ ἁγίου Δημητρίου, τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τοῦ ἁγίου Γερασίμου, τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος, τοῦ ἁγίου Νεκταρίου νεωτέρου ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας κ.ἄ.). Ἄν μπορῆς νὰ μετρήσῃς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, μπορεῖς νὰ μετρήσῃς καὶ τὰ θαύματα τῆς πίστεώς μας.

Πιστεύουν; Δὲν πιστεύουν. Γιατί; τί συμβαίνει; ποιά ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας; Εἶνε βαθύτερη· εἶνε **ἡ διαφθορὰ τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς.** Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα ὑπάρχουν ἄπιστοι. Προχθὲς διάβαζα σ' ἓνα ξένο περιοδικὸ τὸ ἐξῆς.

Σὲ βαγόνι τραίνου, ποὺ ξεκίνησε γεμᾶτο ἀπὸ τὸ Στάλινγκραντ γιὰ τὴ Μόσχα, ἦταν καὶ ἓνας **στρατιώτης** τῶν Σοβιετ. Μιὰ **γριούλα**, καθὼς τὸ τραῖνο περνοῦσε ἀπὸ ἓνα διάσελλο, ἔκανε τὸ σταυρό της, γιατί θυμῆθηκε ὅτι ἐκεῖ ἦταν μιὰ ἐκκλησία. Μόλις τὴν εἶδε ὁ στρατιώτης λέει· –Πιστεύεις, γριά, σὲ Θεό, ὅτι ὑπάρχει Χριστός; –Πιστεύω, παιδί μου. –Μὰ ἡ θρησκεία εἶνε γελοία, ἐμεῖς αὐτὰ δὲν τὰ πιστεύουμε... Τότε ἡ ἀγράμματη Ἰρωσίδα ἀνοίγει μαζί του συζήτησι – κι ἄκουγαν ὅλοι. Αὐτός, ἂν καὶ νέος μνημένος καλὰ, ἀπογυμνώθηκε· ὅλοι ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς γριάς. –Ἐχει δίκιο, τοῦ ἔλεγαν· τὰ ἐπιχειρήματά σου δὲν εἶνε ἰσχυρὰ ὅσο τὰ δικά της. Ἡ γερρόντισσα εἶχε βγῆ νικήτρια ἀπὸ ἑκείνη τὴ μάχη.

Γελοῖα τὰ ἐπιχειρήματα ἡ ἀπιστίας, συντρίβονται πάνω στὸ βράχο, στὴν **«πέτρα»** τῆς πίστεως (Ματθ. 16,18). Κ' ἓνα μικρὸ παιδί διακρίνει. Διαψεύδονται, γελοιοποιοῦνται οἱ ἄπιστοι.

Ὁ **Βολταῖρος**, ἄπιστος Γάλλος διαφωτιστῆς (1694-1778), ἔλεγε ὅτι σὲ ἑκατὸ χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον Ἐκκλησία, κληρὸς, Εὐαγγέλιο· ὅλοι θὰ ἔνι ἄπιστοι. Πέρασαν ὅμως τὰ χρόνια καὶ τὸ σπίτι ποὺ καθόταν αὐτὸς στὸ Παρίσι ἔγινε βιβλιοπωλεῖο τῶν ἁγίων Γραφῶν!

Ἄς φλυαροῦν οἱ ἄπιστοι· **ἐμεῖς νὰ πιστεύουμε.** Καὶ μαζί μὲ τὸν τυφλὸ νὰ γονατίσουμε μπροστὰ στὸ Χριστὸ νὰ τοῦ ποῦμε **«Πιστεύω Κύριε»**, καὶ νὰ προσκυνήσωμεν Αὐτόν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2386

Κυριακὴ Πατέρων Α' Οἰκ. Συνόδου
13 Ἰουνίου 2021

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως

«Πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃς δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον» (Ἰω. 17,7-8)

Ἡ θρησκεία μας, ἀγαπητοί μου, ἡ **πίστι** στο **Χριστό**, εἶνε ἡ **μόνη ἀληθινή**, ἡ **μόνη ζωντανή**. Ἀποδείξεις ἀναρίθμητες. Ἄν μπορῆ κανεὶς νὰ μετρήσῃ τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ποῦ ἐκπέμπει καθημερινῶς τὸ φωτεινὸ τοῦτο ἄστρο τῆς ἡμέρας, τότε θὰ μπορέσῃ νὰ μετρήσῃ καὶ τὰ τεκμήρια ζωῆς τῆς πίστεώς μας, ποῦ σὰν ἀκτίνες ἐκπέμπει ὁ ὑπερφυσικὸς ἥλιος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «*ἡ αἰώνιος ζωὴ*» γιὰ τὴν ὁποία ὁμιλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (Ἰω. 17,2-3). Κι ὅσο εἶνε γεγονός ὅτι καὶ μία ἀκτίνα φτάνει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει πηγὴ φωτός, ἔτσι καὶ ἔνα μόνο δεῖγμα, καὶ ἔνα θαῦμα, καὶ μία λεπτομέρεια, καὶ ἔνα κόμμα, καὶ «*ἔνα ἰῶτα*» (Ματθ. 5,18) τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, εἶνε ἀρκετὸ νὰ πείσῃ, ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινή, ζωντανή.

Μία τέτοια ἀπόδειξις εἶνε καὶ τὸ ἱστορικὸ καὶ ἀναμφισβήτητο γεγονός, ὅτι **καμία ἄλλη θρησκεία δὲν πολεμήθηκε μὲ τόσο μίσος ὅσο ἡ δική μας**. Ἄν ἦταν ἀνθρώπινο κατασκευάσμα, θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ διαλυθῆ.

Πολεμήθηκε μὲ λύσσα, ὥστε ἦρθαν στιγμὲς ποῦ θὰ ἔλεγε κανεὶς· Πάει ὁ Χριστιανισμός! σὲ λίγο σβήνει· δὲν θὰ ὑπάρχουν ἱερεῖς, θυσιαστήρια, σύμβολα, σταυρός· θὰ καταλήξῃ κι αὐτὸς στὸ νεκροταφεῖο τῶν θρησκευτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν συστημάτων... Τί διάψευσι ὅμως! Ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνες ἡ πίστι μας ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ. Στὰ χρόνια τοῦ διαφωτισμοῦ ἔνας μέγας ἄθεος εἶχε πεί, ὅτι μετὰ ἑκατὸ χρόνια τὸ ὄνομα Χριστός θὰ ἔχη λησμονηθῆ. Ἀλλὰ μετὰ ἑκατὸ χρόνια τὸ σπῆτι, ποῦ κατοικοῦσε αὐτός, ἔγινε βιβλιοπλεῖο τῶν ἁγίων Γραφῶν!

Πολεμήθηκε ἡ πίστι μας, ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς. **Ἐξωτερικῶς** μὲν ἀπὸ διῶκτες αὐτοκράτορες. Ἡ σιδηρὰ Ῥώμη ἐξαπέλυσε λεγεῶνες ἐναντίον τῆς θανατώνοντος πλήθος μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ. Τὸ αἷμα τους ποταμός, Ἀλιάκμονας καὶ Ἀξιός, ἄρδευσε τὴν Ἐκκλη-

σία. Ἄντρες, γυναῖκες, μικρὰ παιδιὰ θυσιάστηκαν γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀναφέρω προχείρως π.χ. τὸν **ἅγιο Θαλλέ-λαιο**, ποῦ μαρτύρησε τὸν 3ο αἰῶνα, ἐπὶ Νου-μεριανοῦ (284 μ.Χ.). Ἦταν γιατρὸς ὅπως οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι. Συνελήφθη, ὠμολόγησε ἐνώπιον τοῦ ἐπάρχου Θεοδώρου, ὅτι εἶνε Χριστιανός. Ἐκεῖνος διέταξε νὰ τοῦ τρυπήσουν τοὺς ἀστραγάλους, νὰ τὸν κρεμάσουν κατακέφαλα, καὶ τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν.

***

Πολεμήθηκε ὅμως ἡ πίστι μας, ἀδελφοί μου, ἐξίσου κι ἀκόμη περισσότερο, **ἐσωτερικῶς**. Κι ὁ ἐσωτερικὸς κίνδυνος εἶνε σοβαρώτερος. Ἄς μᾶς πολεμοῦν ἀπ' ἔξω ἐχθροί, ὁ κόσμος ὅλος· ἂν ἐμεῖς μεταξύ μας εἴμαστε ἐνωμένοι, ἀντέχουμε. Ὁ ἐσωτερικὸς κίνδυνος, ὁ διχασμός, εἶνε τὸ πιὸ φοβερό. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ κακὸ παρουσιάστηκε, μετὰ τοὺς διωγμούς, στὰ σπλάχνα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Διχασμός ἀπαίσιος. Παιδιὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ αὐτὴ τὰ βάπτισε στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τρι-άδος, ἔγιναν μέλη τῆς, ἀνδρώθηκαν, καὶ πολ-λοὺς τοὺς τίμησε μὲ ἀξίωμα ἱερατικὸ (διακό-νου, πρεσβυτέρου, ἐπισκόπου, ἀρχιεπισκόπου καὶ πατριάρχου ἀκόμη), διέσπασαν τὴν ἐνότη-τά τῆς. Κήρυξαν πλάνες, δημιούργησαν **αἰρέ-σεις**, σήκωσαν ἐπανάστασι ἐναντίον τῆς Μά-νας Ἐκκλησίας· προκάλεσαν μεγάλη συμφορὰ. Τὸ ἀποτέλεσμα ποιοὶ ἦταν, τὴ νίκησαν;

Ὅπως δὲν νίκησαν οἱ ἐξωτερικοὶ ἐχθροὶ ποῦ ἐπὶ 3 αἰῶνες ἔπιναν τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, ἔτσι ἡ Ἐκκλησία νίκησε καὶ τοὺς ἐσωτερικοὺς ἐχθρούς τῆς. Πῶς; Ἐδῶ ἔγκειται τὸ θαῦμα. **Ἡ θεία πρόνοια στὴν κατάλληλη στιγμή ἀνέδει-ξε μεγάλους ἄνδρες**, οἱ ὁποῖοι κατέβαλαν τοὺς ἐναντίους, ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτε-ρικούς. Στὴ νίκη τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν ἐξω-τερικῶν ἐχθρῶν συνέβαλε ἀποφασιστικὰ ἡ

μορφή του **μεγάλου Κωνσταντίνου**. Αὐτὸς ἤλαθε στὸ προσκήνιο κατὰ θαυμαστὸ τρόπο, νίκησε σὲ ἱστορική μάχη στὸν Τίβερι ποταμὸ τὸν ἀντίπαλό του Μαξέντιο, ἔγινε μονοκράτωρ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, καὶ **ἐπέβαλε ἀνεξιθρησκία** στὸ ἐνιαῖο κράτος (313 μ.Χ.). Τότε σταμάτησαν οἱ διωγμοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶδε μία ἀνάπαυλα στὴ ζωὴ τῆς, προτοῦ ξεσπάσῃ ὁ μέγας σάλος τῆς αἰρέσεως. Στὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας βοήθησε ὁ μέγας Κωνσταντίνος μὲ τὸ νὰ συγκαλέσῃ στὴ Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὸ 325 μ.Χ. τὴν **πρῶτη (Α') Οἰκουμενικὴ Σύνοδο**, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὸν ἀρειανισμό.

Ἐὰν ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ πεδίου ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀνέδειξε τὸν βασιλέα Κωνσταντίνο, ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πεδίου ἀνέδειξε ἄλλους ἄνδρες, τοὺς **318 ἁγίους πατέρας**. Εἶνε αὐτοὶ ποὺ τιμοῦμε σήμερα.

Ὅπως οἱ ἀπόστολοι *«ἐκ περάτων συνέδραμον»* (μην. Αὐγ. 1ε', αἰν.) στὴ Γεθσημανῆ γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν ἄνοδο τῆς Παρθένου Θεοτόκου, καὶ οἱ πατέρες συγκεντρώθηκαν μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς γιὰ νὰ κρατύνουν τὴν Ἐκκλησία. Ἦταν ἱεράρχαι, ἄλλοι κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Κρήτη, τὴν Κύπρο, τὴ Μακεδονία, τὴ Θράκη, τὸ Δούναβι, τὴν Ἰλλυρία (σημερινὴ Ἀλβανία), τὴ Ῥώμη... **Γιατί συνῆλθαν, ποιό τὸ ζήτημα;**

Εἶχε ἐμφανιστῆ τότε ὁ **Ἄρειος**, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους αἰρετικούς. Ὅπως ὁ λύκος μπαίνει στὸ μαντρί καὶ κατασπαράζει πρόβατα, ἔτσι αὐτὸς ἄνοιξε πελώριο στόμα καὶ βλαστήμησε ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ· διέδιδε, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε Θεός. Καὶ μὲ τὴν πλάνη του εἶχε ἐπηρεάσει πολλοὺς· τόσο εἶχε ἐισχωρήσει ἢ αἶρεσι τοῦ Ἀρείου, ὥστε οἱ ὀρθόδοξοι βρέθηκαν σὲ σοβαρὴ ἀδυναμία. Ὁ Ἄρειος δημιουργοῦσε ἀπατηλὲς ἐντυπώσεις, ἦταν διαλεκτικός, εἶχε ἐπηρεάσει ἄρχοντες, εἶχε μὲ τὸ μέρος του ἰσχυροὺς τῆς γῆς.

Γι' αὐτὸ συνεκλήθησαν στὴν Σύνοδο *«οἱ σεπτοὶ πατέρες»* (Πεντηκ. Κυρ. Πατ. αἰν.). Ὡ τί ἀναστήματα ἦταν αὐτοί! – μοῦ ρχεται νὰ κλάψω. Συγκινοῦμαι, καθὼς τοὺς ἀναλογίζομαι, ὅπως ὅταν βλέπω ἀξιωματικούς μὲ τὰ παράσημα ποὺ ἔλαβαν ἐπάνω σὲ μάχες τῆς πατρίδος. Γιατὶ καὶ οἱ πατέρες εἶνε στράτευμα, *«θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται παρατάξεως Κυρίου»* (αὐτ. δοξ. αἰν.). Μόλις εἶχαν βγῆ ἀπ' τὸ καμίνι τῆς μάχης τῶν διωγμῶν· εἶχαν ἀνοίξει οἱ φυλακές, εἶχαν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἐξορίες, ἔφεραν πάνω τους τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἐνὸς τοῦ ἔλειπε τὸ μάτι, τοῦ ἄλλου τοῦ εἶχαν κόψει ἕνα αὐτί, ἄλλου τοῦ εἶχαν βγάλει τὰ δόντια, ἄλλου

τοῦ ἔχαν κάψει τὰ χέρια, ἄλλου τοῦ εἶχαν τσακίσει τὴ σπονδυλικὴ στήλη... Ἀντικρούζοντάς τους ὁ μέγας Κωνσταντίνος, ἔσκυβε καὶ τοὺς ἀσπαζόταν σὰν ἱερὰ λειψανα. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ ἅγιος **Σπυρίδων** ποὺ μὲ θαῦμα ἔδειξε τὸ τριαδικὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ἅγιος **Νικόλαος** ποὺ ἀκούγοντας τὴ βλασφημία τοῦ Ἀρείου σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔδωσε ῥάπισμα, καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι. Ὁ δὲ μέγας **Ἀθανάσιος** ἀπεστόμωσε τὸν Ἄρειο μὲ τὴ δύναμι τῆς θεολογίας.

Οἱ ἅγιοι αὐτοὶ πατέρες συνέθεσαν καὶ θέσπισαν τὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας, τὸ **«Πιστεύω»** ποὺ ἀκοῦμε καὶ ὁμολογοῦμε. Τὸ ὑπέγραψαν μὲ μαρτύρια, μὲ τὸ αἷμα τους. Ὅ,τι εἶνε γραμμένο σὲ χαρτὶ μὲ μολύβι ἢ μελάνι, μπορεῖ νὰ σβῆσῃ· ὅ,τι εἶνε γραμμένο μέσα στὴν καρδιὰ μὲ αἷμα, δὲν σβῆνει. Καὶ τὸ **«Πιστεύω»** αὐτὸ γράφηκε μὲ αἷματα. Μετρήστε τίς λέξεις του! Εἶνε διαλεγμένες ὅπως τὰ λιθάρια στὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπείρως πολυτιμότερες ἀπὸ ἐκεῖνα. Ἄς θαυμάζουν ἄλλοι τὸν Παρθενῶνα· ἐγὼ θαυμάζω αὐτὸν τὸν πνευματικὸν Παρθενῶνα, τὸ **«Πιστεύω»**. Προσέξτε το, μελετήστε το! Ὅπως ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀφαιρέσῃς ἕνα λιθάρι, γιὰτὶ διαταράσσεται ἡ ἁρμονία του, ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ πειράξῃς οὔτε μία λέξι, ναὶ οὔτε μία λέξι, ἀπὸ τὸ **«Πιστεύω»**, τὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατὸν ἑβδομηταπέντε (175) λέξεις, πελεκημένες, ὁμορφα ἢ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη. Σ' αὐτὸ περικλείεται ἡ παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Αἰώνιο μνημεῖο αὐτό, τὸ ὁποῖο ὅμως ἐμεῖς συχνὰ ἀκοῦμε μὲ τόση ἀδιαφορία.

***

Δὲν θὰ πῶ περισσότερα, ἀγαπητοί μου. Ἡ **πίστις μας**, τὴν ὁποῖαν ἐκράτυναν οἱ ἅγιοι πατέρες, **εἶνε ἡ μεγαλυτέρα δύναμις**, τὸ πανίσχυρο μέσο ποὺ μπορεῖ νὰ κινήσῃ τὰ πάντα. Ὁ Ἀρχιμήδης ἔλεγε γιὰ τὴ δύναμι τοῦ μοχλοῦ *«Δός μοι πᾶ στῶ καὶ τὰν γὰν κινάσω»* (Μ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, Ἀθῆναι 1972, σ. 149), δός μοι ποῦ νὰ σταθῶ καὶ μπορῶ νὰ κινήσω τὴν οἰκουμένη. Καὶ ἐμεῖς ἔχουμε τόπο, βράχο, στήριγμα ἀσάλευτο. Μὲ τὴν πίστι ζήσαμε καὶ ζοῦμε διὰ τῶν αἰώνων. Ἐφτασε ὡς ἐμᾶς μὲ τοὺς ἀγῶνες τῶν πατέρων καὶ τὰ μαρτύρια μαρτύρων καὶ νεομαρτύρων τῆς τουρκοκρατίας, ὅπως ἦταν π.χ. ὁ ἅγιος ὀσιομάρτυρτος **Παχώμιος** (21 Μαΐου).

Κι ἂν ἐμεῖς ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ὁρθοδοξία, **καὶ οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν**· *«Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἶς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν»* (Λουκ. 19,40. Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1587	Κυριακὴ Πεντηκοστῆς 20 Ἰουνίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τί διψάει ὁ ἄνθρωπος

«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω» (Ἰω. 7,37)

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, εἶνε μία ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες ἐορτὲς τῆς Χριστιανοσύνης. Ἐπειδὴ ἡ ἀκολουθία εἶνε μεγάλη, θὰ πῶ λίγα μόνο λόγια ἐπάνω στὸν πρῶτο στίχο τοῦ εὐαγγελίου.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς βρέθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα σὲ ἐπίσημη ἡμέρα, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐώρταζαν τὴν **σκηνοπηγία**. Γιὰ νὰ θυμοῦνται δηλαδὴ τὴν ἱστορία τους, ἔβγαιναν ὅλοι ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ μιὰ βδομάδα κατοικοῦσαν σὲ σκηνές, γιὰ νὰ μὴ ξεχνοῦν, ὅτι κάποτε οἱ πρόγονοὶ τους ἔζησαν στὴν ἔρημο κάτω ἀπὸ σκηνές.

Τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ὁ Κύριος στάθηκε στὰ σκαλιά τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί, ὅπως λέει τὸ εὐαγγέλιο, «**ἐκράξε**», φώναξε δυνατὰ (Ἰω. 7,37). Ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὸ ὅσοι δυσανασχετοῦν ὅταν κάποτε ὁ ἱεροκέρυκας ὑψῶνῃ τὴ φωνή. Καὶ ὁ Χριστὸς «**ἐκράξε**». Ὅπως φωνάζει ἡ μάνα ὅταν βλέπῃ τὸ παιδί νὰ κινδυνεύῃ, ὅπως κρᾶζει ἡ ὄρνιθα ὅταν βλέπῃ τὸ γεράκι νὰ ὀρμᾷ στὰ πουλιά της, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς. Φώναξε, γιὰ ν' ἀκούσουν ὅλοι καὶ νὰ δώσουν μεγαλύτερη προσοχὴ στὰ λόγια του.

Καὶ τί εἶπε; Ὁ Χριστὸς τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀπηύθυνε μία **πρόσκλησι** πρὸς ὅλους ἀνεξαίρετως, πρόσκλησι ποὺ φτάνει καὶ σ' ἐμᾶς· «**Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω**» (ἔ.ἀ.).

Ὅμιλεῖ γιὰ δίψα. Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ τὴ σωματικὴ δίψα. Αὐτὴ τὴν αἰσθάνονται ὅλοι, ἀκόμα καὶ τὰ ἄγρια θηρία. Ἐδῶ ὁμιλεῖ γιὰ κάποια ἄλλη δίψα, **δίψα πνευματικὴ**, ποὺ μόνο ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ.

***

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, εἶνε διπλός, σῶμα καὶ ψυχὴ. Κι ὅπως διψάει τὸ σῶμα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς νερό, ἔτσι διψάει καὶ ἡ ψυχὴ. Ποιὰ εἶνε ἡ δίψα της; Ὅταν λέει δίψα ἐδῶ ὁ Χριστὸς, ἐννοεῖ τοὺς εὐγενεῖς **πόθους, ἐπιθυμίες καὶ ὄνειρα**. Τὸ ζῶο τοῦ πετᾶς λίγο σανὸ καὶ μένει εὐχαριστημένο· ὁ ἄνθρωπος, κάθε ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ τὸν βάλῃς μέσα

σὲ παλάτι, μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃς ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθά, μπορεῖ νὰ τὸν ντύσῃς μὲ μετάξια, κι ὅμως δὲν ἱκανοποιεῖται· ζητάει κάτι ἀνώτερο, ὑψηλότερο. Τί διψάει ὁ ἄνθρωπος;

● **Διψάει πρῶτα - πρῶτα τὴν ἀλήθεια**. Ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ, νὰ μάθῃ, κάθε τι γιὰ τὸν κόσμον ποὺ τὸν περιβάλλει, καὶ ἐπιστρατεύει τὴν ἐπιστήμη του, ἢ ὁποῖα προσπαθεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ἀπαντήσεις στὰ ἀμέτρητα ἐρωτήματα ποὺ γεννῶνται. Ἀπ' ὅλα ὅμως τὰ ἐρωτήματα τῆς φυσικῆς, τῆς χημείας, τῆς ἀστρονομίας, τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας κ.τ.λ., τὸ σπουδαιότερο εἶνε τὸ ἐρώτημα γιὰ τὸν ἑαυτό του· τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ποὺ μόνος ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα πλάστηκε νὰ βαδίζῃ ὄρθιος. Πῶς ἦρθε στὴν ὑπαρξι, πῶς βρέθηκε στὴ ζωὴ; Ἀπὸ ποῦ προέρχεται, ποιὰ ἢ καταγωγὴ του; Ποιὸς ὁ προορισμὸς καὶ ποιό τὸ νόημα τῆς ζωῆς του; Γιατί ὑπάρχει στὸν κόσμον αὐτόν; μήπως γιὰ νὰ πλουτίσῃ, ν' ἀγοράζῃ, νὰ χτίζῃ μέγαρα, νὰ γλεντᾷ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ ἡδονές; Ἐὰν εἶνε ἔτσι, τότε θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνε ἱκανοποιημένος. Ἀλλ' ἀκούω κάποιον ποὺ τὰ ἀπήλαυσε ὅλα αὐτά, νὰ λέῃ ὅταν ἔφτασε πλέον στὸ γῆρας· «**Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης**» (Ἐκκλ. 1,2). Τί εἶνε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος; Οἱ ἀπαντήσεις τῶν φιλοσόφων εἶνε λαβύρινθος· χίλιοι φιλόσοφοι - χίλιες γνώμες, δὲν ὑπάρχει ἀπάντησι ἱκανοποιητικὴ.

● **Διψάει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀλήθεια**, μὰ δὲν τὴ βρίσκει. Διψάει ἀκόμα τὴ **δικαιοσύνη**. Κάθε ἐποχὴ διψᾷ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ἡ δίψα αὐτὴ ἔχει φουντώσει κατ' ἐξοχὴν στὴ δικὴ μας γενεά· οἱ μικροὶ ζητοῦν προστασία ἀπὸ τὶς ἐπιβουλές τῶν μεγάλων. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος βλέπει οἱ ἀδύνατοι νὰ εἶνε τὰ θύματα μιᾶς ἀγρίας ἐκμεταλλεύσεως, βλέπει τὸ κακὸ καὶ τὴν ἀδικία νὰ κυριαρχοῦν. Πίσω ἀπὸ τὶς ἐπισημότητες τῶν δῆθεν πολιτισμένων διπλωματῶν, μὲ τὰ γάντια καὶ τοὺς χαρτοφύλακες τους, βλέπει νὰ ἰσχύῃ ἕνας νόμος· ὄχι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ δικαιοσύνη.

νη τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλὰ ὁ νόμος τῆς ζούγκλας «τὸ μεγάλο θηρίο καὶ τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό». Βλέπει τὴν ἀδικία νὰ κορυφώνεται στὶς σχέσεις μεταξύ τῶν ἐθνῶν. Καὶ τότε φωνάζει ἐκεῖνο ποῦ λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας καὶ τὸ ἀκοῦμε τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα «*Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς*» καὶ «*Πρόσθετες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθετες κακά τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς*» (Ἠσ. 26,9,15).

● Διψᾷ ὁ ἄνθρωπος ἀλήθεια κι ἀλήθεια δὲ βρίσκει, διψᾷ δικαιοσύνη καὶ δικαιοσύνη δὲ βρίσκει. Διψᾷ ἐπίσης τὴ **χαρά**. Δὲν πλάστηκε γιὰ τὴ λύπη. Ἐὰν τὸ πουλὶ πλάστηκε γιὰ τὸν ἀέρα καὶ τὸ ψάρι γιὰ τὴ θάλασσα, κι ὁ ἄνθρωπος δὲν πλάστηκε γιὰ τὴν ὀδύνη, γιὰ νὰ ἔνε μελαγχολικός· εἶνε πλασμένος γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ. Κι ὅμως τὴ χαρὰ δοκιμάζει μὲ τὸ σταγονόμετρο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Πλεονάζει ἢ λύπη. Συχνὰ ὁ ἄνθρωπος ποτίζεται μὲ πικρία γιὰ ὅσα γίνονται. Οἱ μεγαλύτερες μάλιστα πικρίες στὴ ζωὴ — σημειώστε το — δὲν προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἕξω, τοὺς ξένους· προέρχονται ἀπὸ τοὺς οἰκείους, τοὺς δικούς μας ἀνθρώπους. Ἡ γυναῖκα φαρμακώνεται ἀπὸ τὸν ἄντρα ποῦ ἀγάπησε καὶ πρὸς χάριν του ἐγκατέλειψε τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα της. Ὁ ἄντρας φαρμακώνεται ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποῦ λάτρευσε σὰν ἄγγελο. Οἱ γονεῖς φαρμακώνονται ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποῦ γέννησαν. Ἡ μεγαλύτερη πικρία δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· εἶνε ἀπὸ ἀδελφούς, συγγενεῖς καὶ φίλους. Θὰ μείνη αἰώνιος ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ «*Ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ*» (Ματθ. 10,36)· οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ του, ποῦ συχνὰ δὲν τὸν αἰσθάνονται, δὲν τὸν καταλαβαίνουν, δὲν τὸν πονοῦν· ἔχουν ἄλλο φρόνημα.

● Παραπάνω ἀπ' ὅλα ὅμως τί διψαίει ὁ ἄνθρωπος, ἀδελφοί μου; Ἔρχεστε στὴν ἐκκλησία; παρακολουθεῖτε τὸν ὄρθρο; ἀκοῦτε ἐκεῖνο τὸν πεντηκοστὸ ψαλμὸ; Ἐκεῖ ὁ Δαυὶδ, ὁ ἐνδοξος βασιλιάς, ζητάει ἀπὸ τὸ Θεὸ αὐτὸ ποῦ διψοῦμε καὶ ὅλοι ἐμεῖς· «*Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός*» (Ψαλ. 50,12). **Καθαρὴ καρδιά**. Ὡ, δῶστε μου ἕναν ἄνθρωπο, ἄντρα ἢ γυναῖκα, ποῦ νὰ ἔχη καρδιά καθαρὴ ἀπὸ κακοὺς λογισμοὺς καὶ ἐπιθυμίες, καθαρὴ ἀπὸ πάθη καὶ μίση καὶ ἔχθρες· δῶστε μου μιὰ τέτοια καρδιά καὶ σὰς χαρίζω ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Δὲν ἔχουμε καθαρὴ καρδιά. Ποιὸς εἶνε ἀναμάρτητος; Καὶ μία μέρα, καὶ μία ὥρα, κ' ἕνα λεπτὸ ἀκόμα νὰ ζήσης, δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι «*καθαρός ἀπὸ ῥύπου*» (Ἰωβ 14,4). Τὸ συναισθάνεται αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος καὶ ζητάει συγγνώμη ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τ' ἀμαρτηματά του καὶ λέει· Δός μου, Κύριε, κα-

θαρὴ καρδιά, σὰν τὴν καρδιά ποῦ εἶχαν οἱ ἄγιοι, οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἄσκηται.

* * *

Διψᾷμε, ἀγαπητοί μου, γιὰ ἀλήθεια, γιὰ δικαιοσύνη, γιὰ χαρὰ, γιὰ καθαρὴ καρδιά. Ποῦ θὰ τὰ βροῦμε αὐτά; Ἄλλοῦ βρίσκονται κι ἄλλοῦ τὰ ψάχνουμε ἐμεῖς. Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; Νὰ ἔμουν ζωγράφος, θὰ ἔπαιρνα τὸ πινέλλο νὰ ζωγραφίσω ἕναν ἐξερευνητὴ ποῦ βαδίζει μέσα σὲ μιὰ ἔρημο, κ' ἔχει πάρει μαζί του ὅλα τὰ ἐφόδια (ἐργαλεῖα, λεφτά, φαγητό, ροῦχα, παπούτσια, καπέλλο, ραδιόφωνο, μαγνητόφωνο, φωτογραφικὴ μηχανὴ κ.τ.λ.), ἀλλὰ ξέχασε τὸ πιὸ ἀπαραίτητο· ἕνα παγούρι μὲ νερό. **Ξέχασε τὸ νεράκι!** Ἄνοιγει τὸ ραδιόφωνο κι ἀκούει ἀπατηλὰ λόγια καὶ τραγούδια. Ὅταν ὅμως θὰ διψᾷ, τί νὰ τὰ κάνη ὅλ' αὐτὰ ποῦ προσφέρει ὁ μηχανικὸς πολιτισμὸς; Μένει διψασμένος στὴν ἔρημο. Αὐτὴ τὴν εἰκόνα παρουσιάζει ὁ προφήτης Δαυὶδ λέγοντας· Δίψασε ἡ ψυχὴ μου, Κύριε, μέσα σὲ τούτη τὴν ἔρημο· «*ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ*» (Ψαλ. 62,1).

Διψασμένοι τοῦ κόσμου, μικροὶ καὶ μεγάλοι, θέλετε ἀλήθεια νὰ ξεδιψάσετε; Μὰ δὲ βλέπετε; **ποτάμι τρέχει δίπλα σας!** Νὰ πεθάνετε ἀπὸ δίψα στὴ Σαχάρα δικαιολογεῖσθε, ἀλλὰ νὰ πεθάνετε διψασμένοι ἐνῶ δίπλα σας ὑπάρχει νερὸ εἶστε ἀδικαιολόγητοι. Δὲ χρειάζεται παρὰ νὰ σκύψετε καὶ νὰ πιήτε. Δοκιμάστε. Δὲν εἶνε φαντασία ἢ πίστι μας· εἶνε ζωὴ, πραγματικότης.

Διαβάζετε, σὰς παρακαλῶ, τὴν ἀγία Γραφή. Ἄνοιξτε τὴν Παλαιὰ Διαθήκη στὸν προφήτη Ἰεζεκιήλ. Στὴν ἀρχὴ τοῦ κεφαλαίου 47 (ΜΖ') θὰ δῆτε ἕνα ὄραμα. Βλέπει ὁ προφήτης νὰ βγαίνει νερὸ ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ νὰ γίνεται ῥυάκι. Γιὰ χίλια μέτρα μῆκος τὸ νερὸ φτάνει μέχρι τὸν ἀστράγαλο. Στὰ ἐπόμενα χίλια μέτρα ἀνεβαίνει ὡς τὰ γόνατα, στὰ ἐπόμενα χίλια φτάνει μέχρι τὴ ζώνη, καὶ στὰ ἐπόμενα χίλια γίνεται πλέον **ποταμὸς ἀδιαπέραστος**. Στὶς ὄχθες του ἀναπτύσσεται πλουσία βλάστησι καὶ καρποφόρα δέντρα, ἐνῶ τὰ ζωογόνα νερά του ἀποδίδουν ἄφθονη ἀλιεῖα.

Τί εἰκονίζει ὁ ποταμὸς αὐτός; Τὴν **πίστι** μας καὶ τὴν αὔξησί της διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Αὐτὴ εἶνε τὸ ῥυάκι, ποῦ πήγασε ἀπὸ τὶς πληγὲς τοῦ Ἐσταυρωμένου. Σιγὰ - σιγὰ μεγαλώνει καὶ γίνεται ἀείρροος ποταμὸς ποῦ ἀρδεύει μὲ τὰ νάματά του τὸ πρόσωπο ὅλης τῆς γῆς. Αὐτὴ εἶνε ἡ **Ἐκκλησία** ποῦ ἴδρυσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ εὐλογεῖτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2388	Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων (Α' Ματθαίου) 27 Ἰουνίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἄν θέλης ἀγιότητα, ἔμπόδιο δὲν ὑπάρχει

«Τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων...» (Ἐβρ. 12,1)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ. Ὅχι μία, **Σδύ ἑορτὲς ἔχουμε**: ἡ μία εἶνε ἡ Κυριακὴ καὶ ἡ ἄλλη ἡ μνήμη τῶν ἁγίων Πάντων.

Τί θὰ πῆ Κυριακὴ; Θὰ πῆ, ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ ξεχωρίζει ἀπὸ τὶς ἄλλες τῆς ἐβδομάδος. Γι' αὐτὸ νὰ ξεπνᾶμε καὶ νὰ ἐρχώμαστε νωρὶς τὸ πρωὶ στὴν ἐκκλησίᾳ. Τὸ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε· ὅταν λέγεται τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος...*», πρέπει νὰ εἴμαστε ὅλοι μέσα. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἡ ἐξώθυρα τοῦ ναοῦ ἔκλεινε. Κι ὅταν ἀκουγόταν τὸ «*Ὅσοι πιστοί...*» (θ. Λεπ.), ἀποχωροῦσαν οἱ κατηχούμενοι καὶ στὴ λειτουργίᾳ ἔμεναν μόνο οἱ βαπτισμένοι. Αὐτὸ ποὺ συμβαίνει τώρα, πολλοὶ νὰ ἔρχονται μετὰ τὸν ἀπόστολο ἢ καὶ μετὰ τὸ εὐαγγέλιο, εἶνε ἁμαρτία.

Ἡ Κυριακὴ λοιπὸν εἶνε μία ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸ Θεό. **Τί θὰ πῆ ἀφιερωμένη;** Νὰ τὸ ἐξηγήσουμε μὲ ἓνα παράδειγμα. Ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα ὑπάρχει τὸ ἅγιο δισκοπότηρο. Αὐτὸ, λέμε, εἶνε *ἀφιερωμένο* στὸ Θεό· δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάη κάποιος μέσα στὸ ἅγιο βῆμα, νὰ πλησιάσῃ στὴν ἁγία τράπεζα, νὰ πάρῃ τὸ δισκοπότηρο, τὸ ἅγιο ποτήριο ποὺ περιέχει τὸ αἷμα καὶ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας, νὰ τὸ πάρῃ στὸ σπίτι του καὶ νὰ τὸ κἀνῃ κρασοπότηρο. Ὅχι τέτοιο πρᾶγμα! Μόνο ἂν καμμιά φορὰ –μὴ γένοιτο– ἐπικρατήσουν ἄθεοι καὶ ἄπιστοι, μπορεῖ νὰ δῆτε νὰ φέρωνται ἔτσι. Τὸ δισκοπότηρο, ποὺ εἶνε δοσμένο γιὰ πάντα στὸ Θεό, λέγεται ἅγιο. Ὅπως εἶνε λοιπὸν τὸ ἅγιο ποτήριο, ἔτσι εἶνε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς· εἶνε ξεχωρισμένη ἀπὸ τὶς ἄλλες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος κ' ἔχει ἀφιερωθῆ στὸ Θεό. Δὲν μπορεῖς τὴν Κυριακὴ νὰ κἀνης ὅ,τι κάνεις τὶς ἄλλες μέρες. Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάββατο, δουλειὰ σὰν τὸ μυρμήγκι. Ἡ δουλειὰ εἶνε εὐλογία. Ἀλλὰ ὅσο εὐλογία εἶνε ἡ ἐργασία τῶν ἄλλων ἡμερῶν, τόσο εἶνε ἁμαρτία νὰ ἐργάζεσαι τὴν Κυριακὴ,

ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀνάγκη. Ὅταν ξημερώνῃ ὁ ἥλιος τῆς Κυριακῆς, πρέπει νὰ σταματᾷ κάθε ἐργασία. Χτύπησε ἡ καμπάνα; ὁ γεωργὸς θ' ἀφήσῃ τὸ ἀλέτρι του καὶ ὁ ψαρᾶς τὸ δίχτυ, ὁ βοσκὸς θὰ κλείσῃ τὰ πρόβατα στὸ μαντρί, ἡ νοικοκυρὰ θ' ἀφήσῃ τὸ μαγειρεῖο καὶ τὰ παιδιὰ θ' ἀφήσουν τὰ μαθήματα. Ὅλοι νὰ κάνουν φτερά γιὰ νὰ βρεθοῦν στὴν ἐκκλησίᾳ, νὰ ποῦν στὸν Κύριο ἓνα εὐχαριστῶ κ' ἓνα «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*». Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλεῖο τῆς Κυριακῆς, ποὺ εἶνε ἀφιερωμένη στὸ Θεό.

Σήμερα λοιπὸν εἶνε Κυριακὴ. Ἀλλὰ ἡ Κυριακὴ αὐτὴ ἔχει καὶ μιὰ σπουδαία ἑορτὴ, κινήτῃ ἑορτῇ, τὴν **ἑορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων**. Λέγεται *κινήτῃ*, γιὰτὶ κινεῖται, δὲν ἑορτάζεται δηλαδὴ κάθε χρόνο τὴν ἴδια ἡμερομηνία· ἀλλάζει ἡμερομηνία τῆς μαζί μὲ τὴν Κυριακὴ αὐτῇ, ἡ ὁποία μετακινεῖται γιὰτὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Πάσχα. Ἄς ποῦμε λοιπὸν τώρα λίγα λόγια γιὰ τοὺς ἁγίους Πάντες.

***

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, **οἱ ἅγιοι Πάντες**, ποὺ ἑορτάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησίᾳ μας;

Μερικοὶ ὅταν ἀκοῦνε **ἅγιος**, φαντάζονται ὅτι ὁ ἅγιος εἶνε κάποιος καλόγερος, ποὺ ἄφησε τὸν κόσμον, πῆγε στὸ Ἅγιο Ὄρος ἢ σὲ ἄλλο μοναστήρι κ' ἐκεῖ νηστεύει, ψάλλει, κάνει προσευχές, κρατᾷ κομποσχοῖνι, καὶ ἔτσι ἀγίασε. Εἶνε ἔτσι; Οἱ ἅγιοι Πάντες δὲν ἦσαν ὅλοι καλόγεροι. Λίγοι ἦταν καλόγεροι, λίγοι ἱερεῖς, λίγοι ἀρχιερεῖς· τὸ πλῆθος, τὸ μεγάλο πλῆθος, τὸ «*νέφος μαρτύρων*» ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 12,1), τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων, **ἦταν λαός, λαϊκοί**.

Ἦταν **ἀπ' ὅλα τὰ μέρη**. Ἡ ἀγιότης μοιάζει σὰν ἓνα λουλούδι ποὺ φυτρώνει παντοῦ· καὶ στὸ βουνὸ καὶ στὸν κάμπο, καὶ στὰ βράχια καὶ στὶς πεδιάδες, καὶ στὰ περιβόλια καὶ στὶς αὐλές. Παντοῦ φυτρώνει τὸ λουλούδι αὐτό.

Οἱ ἅγιοι εἶνε **ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα**. Ὅ-

ποιο ἐπάγγελμα νὰ μοῦ πῆς, ὑπάρχει ἅγιος. Ὑπάρχουν ἅγιοι γεωργοί, ὅπως ὁ ἅγιος Τρύφων, ποὺ ἔσκαβε καὶ κλάδευε ἀμπέλια. Ὑπάρχουν ἅγιοι βοσκοί, ὅπως ὁ Ἄβελ κι ὁ ἅγιος Σπυρίδων, ποὺ ἔβοσκαν τὰ πρόβατά τους. Ὑπάρχουν ἅγιοι στρατιῶτες, ὅπως οἱ Τεσσαράκοντα Μάρτυρες ποὺ μαρτύρησαν στὴ Σεβάστεια τοῦ Πόντου. Ὑπάρχουν ἅγιοι δασκάλοι, ὅπως οἱ μέγας Βασίλειος Χρυσόστομος Γρηγόριος. Ὑπάρχουν ἅγιοι ἀξιωματικοί, ὅπως ὁ ἅγιος Γεώργιος κι ὁ ἅγιος Δημήτριος. Ὑπάρχουν ἅγιοι βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες, ὅπως ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος καὶ ἡ ἁγία Ἐλένη... Μπορεῖς δηλαδή, ὅ,τι καὶ νὰ ᾽σαι, εἴτε καλλιεργητὴς εἴτε κτηνοτρόφος εἴτε ἀεροπόρος εἴτε στρατηγὸς εἴτε πλούσιος εἴτε φτωχός, ὁποιοδήποτε τίμιο ἐπάγγελμα κι ἂν κάνης, μπορεῖς ν' ἀγιάσης. Δὲν σ' ἐμποδίζει αὐτό· μὴν προφασιστῆς. Κάθε Χριστιανὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἅγιος, ἀρκεῖ νὰ θέλῃ.

Οἱ ἅγιοι εἶνε ἀκόμη **ἀπ' ὅλες τὶς ἡλικίες**. Ἔχουμε ἁγίους βρέφη, ὅπως τὰ νήπια ποὺ ἔσφαξε ὁ Ἡρώδης, ἁγίους παιδιὰ ποὺ πήγαιναν σχολεῖο. Ἔχουμε ἁγίους νέους στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας. Ἔχουμε ἁγίες γυναῖκες, ἁγίους γέροντες μὲ ἄσπρα μαλλιά· πάσης ἡλικίας.

Ἔχουμε ἁγίους **ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη**. Δὲν εἶνε μόνο Ἕλληνες, εἶνε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ἀπέναντι ἀπ' τὴ Λαμία εἶνε ἓνα μεγάλο νησί, ἡ Εὐβοία· λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ Λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ εἶνε τὸ προσκύνημα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου· ἀπὸ ἐκεῖ κάθε χρόνο περνάει χιλιάδες κόσμος ποὺ φτάνει ἀπὸ παντοῦ, κι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κι ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ κι ἀπ' ἔξω, κι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἀκόμα, караβάνια - караβάνια φτάνουν. Λίγοι πᾶνε στὰ Λουτρά, οἱ περισσότεροι πᾶνε στὸν Ἅγιο, ποὺ εἶνε ἀπὸ τὴ Ῥωσία. Ἔχουμε ἁγίους ἀπὸ κάθε χώρα· ἁγίους Βουλγάρους, Σέρβους, Ῥουμάνους, Εὐρωπαίους, Ἀμερικανούς... ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο.

Δὲν σ' ἐμποδίζει τὸ ἐπάγγελμα, δὲν σ' ἐμποδίζει ἡ ἡλικία, δὲν σ' ἐμποδίζει τὸ ἔθνος, **δὲν σ' ἐμποδίζει ἡ ἐποχή**. Ἄ, λένε μερικοί, τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἀγίαζαν οἱ ἄνθρωποι, στὰ χρόνια μας δὲν ἀγιάζουν. Καὶ στὴν ἐποχὴ μας ὅμως, ἐποχὴ διαφθορᾶς, ὑπάρχουν ἅγιοι. Στὴν Αἴγινα π.χ. εἶνε ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος ἐπίσκοπος Πενταπόλεως, ποὺ κάνει θαύματα. Πηγαίνει ἐκεῖ πλῆθος κόσμου μὲ τὸ καράβι. Πότε ἔζησε; Στὰ χρόνια μας (1846-1920). Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Ἔξω ἀπ' τὰ Τρίκκαλα, σ' ἓνα μικρὸ χωριό, παρουσιάστηκε ἄλλος ἅγιος, ὁ π. Δημήτριος Γκαγκαστάθης (1902-1975), καὶ κάνει θαύματα· ἦταν παπᾶς ἀγράμματος, τσοπάνος μὲ ἔννια παιδιὰ, καὶ κάθε μέρα χτυποῦσε τὴν καμπάνα.

Ἀπ' ὅλα λοιπὸν τὰ ἔθνη, ἀπ' ὅλες τὶς γλώσσες, ἀπ' ὅλες τὶς ἡλικίες, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἂν θέλῃ κανεὶς, γίνεται ἅγιος. Γι' αὐτὸ οἱ ἅγιοι δὲν εἶνε ἓνας καὶ δύο, εἶνε **ἐκατομμύρια**, «νέφος» ὀλόκληρο εἴπαμε. Πιὸ εὐκολα μετρᾶς τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ, τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, τὰ φύλλα τῶν δέντρων, παρὰ τοὺς ἁγίους. Καὶ συνεχῶς προστίθενται νέοι.

* * *

Οἱ ἅγιοι, ἀγαπητοί μου, μὲ τὶς προσευχές, τὶς νηστείες, τὰ λόγια, τὰ θαύματα, μὲ ὅλη τὴ ζωὴ καὶ τὸ τέλος τους, μὲ τὰ μαρτύριά τους, φωνάζουν, ὅτι ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινή, **ἡ πίστι μας εἶνε ζωντανή**. Δὲν εἶνε ψέμα, παραμῦθι. Ὅλα μπορεῖ νὰ ᾽νε ψέμα· καὶ ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ἄστρα, κι ὁ κόσμος, κ' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι· ἓνα δὲν εἶνε ψέμα, ἡ ἁγία μας θρησκεία. Γεννᾶ ἁγίους, κάνει καὶ θὰ κάνῃ θαύματα.

Ἄλλ' ὅπως πάνω στὴν κοπριὰ φυτρώνουν καὶ μανιτάρια φαρμακερά, ἔτσι καὶ στὴ σημερινὴ κοινωνία φυτρώνουν **ἄπιστοι**, ἄθεοι, ὑλισταί, αἰρετικοί, ἰεχωβίτες κ.λπ.. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προφήτευσε, ὅτι στοὺς ἐσχάτους καιροὺς θὰ παρουσιαστοῦν ἀσεβεῖς, ποὺ θὰ κλείνουν τ' αὐτιά τους στὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ τ' ἀνοίγουν στὸ ψέμα τοῦ διαβόλου (βλ. Β' Τιμ. 4,3-4). Καὶ βλέπεις ἐπὶ ὥρες τευτώνουν τ' αὐτί τους στοὺς διάφορους σταθμοὺς ν' ἀκούσουν τί ψευτιὲς θὰ πῆ τὸ Λονδῖνο, ἡ Βιέννη, ἡ Νέα Ὑόρκη ἢ ἡ Μόσχα. Τ' αὐτί τους ἐκεῖ καὶ τὸ μάτι στὴν τηλεόρασι. Πέφτει σπόρος σατανικός, θέλουν νὰ πλήξουν τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ.

Ὅσο ὅμως κι ἂν πολεμήσουν τὴν Ἐκκλησία, δὲν θὰ πετύχουν τίποτα! **Ἡ πίστι μας**, ἡ ἀλήθεια ποὺ μᾶς δίδαξαν οἱ ἀπόστολοι καὶ γιὰ τὴν ὁποία μαρτύρησαν οἱ ἅγιοι Πάντες, **εἶνε βράχος**. Ὅπως τὸ βράχο δὲν τὸν νικοῦν τὰ κύματα, ἔτσι καὶ ἡ πίστι μας, πάνω στὴν ὁποία εἶνε κτισμένη ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία, εἶνε ἀνίκητη (πρβλ. Ματθ. 16,18). **Ἡ πίστι μας εἶνε διαμάντι**, ποὺ δὲν σπάει ὅσο κι ἂν τὸ χτυποῦν· κανένας διάβολος καὶ κανένα σφυρί του δὲν θὰ τὸ θραύσῃ. **Ἡ θρησκεία μας εἶνε δέντρο**, ποὺ δὲν τὸ φύτεψε ἄνθρωπος· τὸ ἐφύτευσε ἡ ἁγία Τριάς, καὶ κανένα τσεκούρι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ρίξῃ. Μένει ριζωμένο στὴν καρδιὲς τῶν πιστῶν. Τέτοια εἶνε ἡ θρησκεία μας, τέτοια θαύματα κάνει.

Θὰ ῥθοῦν χρόνια δύσκολα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὅλοι γονατίσουν στὸν διάβολο, ἐσεῖς νὰ μὴ γονατίσετε. **Μείνετε μέχρι τέλους πιστοί**, γιὰ νὰ ἔχετε πάντοτε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων Πάντων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία εἶνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Πέτρου & Παύλου Πετρῶν - Ἀμυνταίου τὴν 29-6-1975, μὲ νέο ἐδῶ τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 7-5-2021.